

[Maigaard.]

rensen har sat sig som formål at undersøge, om der kan tilvejebringes et grundlag for en vurdering af, hvorledes Danmarks tilslutning til De europæiske Fællesskaber vil påvirke udviklingen i priserne for landbrugsjendomme. Det, der er hans ærinde, er, at de høje priser på fødevarer, de høje priser på landbrugsvarer, selvfølgelig må medføre, at landbruget får en højere forrentning, som igen selvfølgelig må medføre, at priserne stiger. Christen Sørensen kommer til det resultat, at forventningen om indtræden i fællesmarkedet siden 1967 har skabt en stigning på 50 pct., som altså alene skyldes forventningen om en indtræden. Og han regner sig frem til, at landbrugspriserne yderligere vil stige med 50 pct. fra 1972 til overgangsperiodens slutning i 1978. Jeg ved godt, at det er svært og vanskeligt at foretage sådanne beregninger, og jeg ved godt, at det er svært og vanskeligt at lægge det grundlag, beregningerne gennemføres på. Det har vi jo set, når f. eks. markedssekretariatet beregner gevinster og tab, så ligger de egentlige vanskeligheder i at finde det grundlag, beregningerne skal foretages på. Men jeg synes alligevel, at det er så spændende et arbejde, der her lægges frem, at jeg gennem folketingets markedsudvalgs udmærkede formand vil bede markedssekretariatet om at beregne og kommentere dels de stigninger, der er lagt op, dels den konsekvens, som sådanne jordprisstigninger vil få for de kolossale gevinster ved indtræden, som markedssekretariatet regner med. Der er jo aldrig trukket fra gevinsten det tab, som det danske samfund ville få ved stigende jordpriser, og det kunne da være sjovt at se, om embedsmændene i deres Europa-iver også kunne foretage beregninger af dette problem.

Jeg synes, at disse prisstigninger rejser andre spørgsmål. For det første: skal de nuværende ejendomsbesiddere have disse gevinster kvit og frit? Er det meningen, at ejendomsbesiddere skal indkassere beløb, som jo langt overstiger det, en almindelig løn-

modtager tjener om året, blot i kraft af indtræden i fællesmarkedet? Er det meningen?

Det andet problem, jeg synes man kan spørge sig om, er: hvilken indflydelse vil sådanne prisstigninger have på inflationen i dette land? Det er jo netop op igennem 1960'erne blevet klart, at jordpriseres stigning er en selvstændig faktor bag inflationen. Jeg tror, det blev lagt op første gang af et udvalg under departementschef Erik Ib Schmidts ledelse, som kom med en betænkning i 1966, som hedder „Om inflationens årsager“. Dengang sagde man meget klart:

„... at opgangen i ejendomspriserne kan have en forstærkende virkning på den igangværende inflation.“

Hvad sker der her? Hvad vil man gøre, og hvem skal bære de tab, de gener, en forstærket inflation vil føre med sig?

De gener, dette medfører, er nemlig ikke alene inflationsgener og ikke alene gener som følge af, at en lille gruppe af befolkningen får ganske store kapitalgevinster hjem, men der er også generende virkninger for byzonerne og dermed for mulighederne for at løse boligproblemet. Det har været en almindelig udbredt opfattelse, at vores jordmarked hang sammen. Prisstigningerne i byzonerne smittede af ude i landzonerne. Zonebåndet, skellet mellem by og land, kunne ikke hindre, at stigninger i den ene del smittede af på den anden del. Jeg deler den opfattelse, og jeg tror, at det, vi har set, er, at stigninger i byzonerne har været med til at hive landbrugspriserne op. Det tror jeg er noget vi har lært i 1960'erne. Vi har set, at jordmarkedet er forbundet. Når prisstigningerne gør sig gældende uanset zonebåndene, så vil store prisstigninger på landbrugsjorden slå igennem også inde i byzonerne, og så får vi forstærket det prisstigningsproblem på jord, som har været en alvorlig hindring for den boligpolitik, der er ført — eller man kunne sige den boligpolitik, som ikke er ført, men i alt fald for den virksomhed, der er lavet på boligbyggeriets område. I de sidste 10 år har det været sådan,